

ת"פ 67397/10/18 - מדינת ישראל נגד מאור מוזס - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

05 אוגוסט 2020

ת"פ 67397-10-18 מדינת ישראל נ' מוזס

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיא

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ליבת אזולאי - נוכח

נ ג ד

מאור מוזס - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד מאיר לחן - נוכח

המאשימה

הנאשם

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 20.10.2018 בשעה 20:16, ברחוב חנה סנש באשדוד החזיק הנאשם על גופו חפץ חד.
2. במעמד ובנסיבות המתוארות לעיל, ובעקבות ויכוח שנתגלע בין הנאשם למתלונן, השניים התקוטטו ביניהם.
3. מיד ובהמשך, פצע הנאשם את המתלונן באמצעות החפץ החד שהינו נשק קר, בכך שדקר את המתלונן במותן שמאל, וכתוצאה מכך נגרם למתלונן חתך באורך 1 ס"מ, עמוק ומדמם, וכן חבלה בכליה השמאלית בדרגה 2, וכתוצאה מכך נזקק המתלונן לטיפול רפואי.
4. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **פציעה כשעברין מזוין**, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
5. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר בפועל.
6. בעניינו של הנאשם התקבלו **מספר תסקירים** ובסופם המליץ שירות המבחן להשית עליו ענישה בדמות מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות. בגופם של התסקירים, עומד שירות המבחן, בין היתר, על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירה ועל הניסיונות הטיפולים שנעשו בעניינו, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתיחס בהמשך.
7. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 08.07.2020, עולה כי הנאשם כשיר פיזית ללא מגבלות רפואיות לביצוע עבודות שירות ואולם, לאור הצהרתו של הנאשם בפני הממונה במהלך הריאיון שנערך לו כי במהלך השנה האחרונה הוא עושה שימוש יומיומי בסמים, וכי ערב קודם לריאיון בפני הממונה צרך גראס (תוך שהעריך כי לו הייתה נלקחת ממנו דגימת שתן, היא הייתה מניבה תוצאה חיובית, עם ממצא סם בשתן), העריך הממונה על עבודות השירות, כי הנאשם אינו רואה פסול בצריכה יומיומית של סמים וכי אדם אשר עושה שימוש בסמים הינו בעל יכולת לשליטה מוגבלת למעשי, ועשוי לגלות יכולות תפקוד נמוכות, ובכלל זה היעדרויות ואיחורים בהגעה לעבודה. לאור כל האמור לעיל, מצא הממונה כי **הנאשם אינו מתאים להשמה במערך עבודות השירות**.

טיעוני הצדדים (עיקרי דברים)

ב.

8. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם, הערכים המוגנים שנפגעו כמו גם על תוצאותיהם הקשות; ועתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 לבין 28 חודשים מאסר בפועל. בהמשך לכך, ומבלי להתעלם מכך כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה וחסך זמן שיפוטי יקר, סברה המאשימה כי לא מתקיימים בעניינו שיקולי שיקום המצדיקים סטייה לקולה מהמתחם עת הלה אינו מבטא לקיחת אחריות מלאה למעשיו ולא נרתם מההליך הטיפולי, תוך ששירות המבחן התרשם מעלייה מרמת הסיכון הנשקפת הימנו. בסופו של דבר, המאשימה עתרה להשית על הנאשם ענישה המצויה ברף הבינוני של המתחם, לצד מאסר מותנה, פיצוי, קנס והתחייבות. במסגרת הראיות לעונש מטעם ההגנה הוגשו המסמכים הבאים: חוות דעת מקליניקת "בחדרי הנפש - מכון לפסיכותרפיה ויעוץ רגשי" (נ/1), שם נטען כי הנאשם החל להשתתף לאחרונה בשיעורים וטיפול פרטני לצורך קבלת עזרה רגשית וכן ברכישת כלים מקצועיים לעתידו; ומכתב השחרור של המתלון מבית החולים מיום 22.10.2018 (נ/2).
9. לגופו של עניין, ההגנה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה ובפרט לכך שמדובר במעשים לא מתוכננים ואימפולסיביים, לכך שעובר לפציעה התפתחה קטטה בין המתלון לנאשם, ולכך שהנזק שנגרם למתלון אינו מצוי ברף חומרה גבוה. כמו כן, חלקה ההגנה על המתחם אותו הציגה המאשימה וטענה כי על מתחם העונש ההולם במקרה הנדון לנוע החל מחודשיים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד ל-10 חודשים מאסר בפועל. לעניין נסיבות העושה, הפנתה ההגנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם; לעברו הפלילי הנקי; ולכך שהנאשם הודה בביצוע העבירה, הביע חרטה על ביצועה, וחסך זמן שיפוטי יקר; לאורח חייו הנורמטיבי; ולתהליך שעבר הנאשם במסגרת שירות המבחן. לאור כל אלו עתרה ההגנה להשית על הנאשם ענישה המצויה בתחתית המתחם, לצד מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי.
10. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי הבין את טעותו, כי הוא נמצא כיום במקום אחר ומעוניין לפתוח דף חדש בחייו.
- 11.

דין והכרעה

12. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל, ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (05.08.2013)).
13. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
14. **בעצם ביצוע העבירה**, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק (חם או קר). המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים, מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
15. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כפי שיפורט להלן, ובייחוד לאור אופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם, והנזקים הגופניים שנגרמו למתלון - סבורתי כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים,

מצויה ברף שאיננו נמוך כלל ועיקר.

16. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בית המשפט נותן דעתו לאופייה של האלימות שהופעלה על ידי הנאשם כלפי המתלונן. בעניין זה דעתי לכך שהנאשם דקר את המתלונן בחפץ חד (שלא פורש מהותו) במותן שמאל, וגרם לו לחתך באורך 1 ס"מ, עמוק ומדמם, וכן לחבלה בכליה, שהצריכה טיפול רפואי בבית החולים. כאן יוער, כי במסמך הרפואי שהגישה ההגנה (נ"2) נכתב כי למתלונן נגרמו הנזקים הבאים: **"בכליה השמאלית בקוטב עליון לסרציה שטחית כ-5 מ"מ, ומהטומה סב-קפסולרית, ללא עדות לפגיעה במערכת המאספת. מתאים לסרציה דרגה 2"**, וכי המתלונן אושפז במשך כיומיים בבית החולים, ומצבו היה יציב. והגם שניתן ללמוד מכך, כי למתלונן לא נגרמו נזקים ארוכי טווח (מה גם שהמאשימה לא טענה אחרת), הרי שלא ניתן להתעלם מהנזק הפוטנציאלי שהיה טמון במעשיו של הנאשם, ואין צורך להרחיק לכת כדי להיווכח בתוצאות החמורות של שימוש בחפץ חד (או בנשק קר אחר) לצורך יישוב סכסוכים, וכבר הי דברים מעולם. באשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, מעיון בעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי למעשה הפציעה קדם ויכוח ואף התקוטטות בין המתלונן לנאשם. והרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירה החמורה שבוצעה על ידי הנאשם עת בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלונן באמצעות נשק קר ותוך שהוא גורם לפציעתו. מנגד ולקולה, בית המשפט שוקל את העובדה כי נדמה כי מעשיו של הנאשם נעשו מתוך התפרצות זעם ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם. אם כי, אין לתת לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא, ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן, ובפרט במקרה העומד לפניי, כאשר הן נעשו תוך שימוש בנשק קר.
17. עוד יצוין, כי מעובדות כתב האישום לא עולה כי הנאשם נשא את החפץ החד במטרה לפגוע באמצעותו במתלונן ונראה כי כאמור, מעשיו נעשו מתוך התפרצות ספונטנית ועל רקע הוויכוח שנתגלע בינו לבין המתלונן והקטטה ביניהם. עם זאת, והגם אם הנאשם לא התכוון לכך מראש, הרי שאין צורך להרחיק לכת כדי להיווכח בתוצאות החמורות של שימוש בחפץ חד (או בנשק קר אחר) לצורך יישוב סכסוכים, אשר יכול להוביל לאסון במקרים של מחלוקות, קטנות כגדולות. במקרה הנדון הדברים אף צריכים להיאמר ביתר שאת, עת הנאשם הוכיח שאינו חושש להשתמש בחפץ החד כדי לפצוע את המתלונן. הנה כי כן, נראה כי עצם התנהלות הנאשם והצטיידותו בחפץ חד, הגם אם לא למטרה ספציפית, העמידה את הנאשם ב'סיכון' לשימוש בו והתנהלות זו מהווה פתח לתוצאות הקשות שהתרחשו בסופו של יום.
18. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת פסקי הדין מלמדת כי בעניינים של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של פציעה כשעברין מזוין, בדרך כלל נקבעו בעניינים מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שיכול וירוצה בעבודת שירות (ברף העליון) ועד לעונשי מאסר בפועל לתקופות הנעות סביב 24 חודשים. כך למשל, ראו, רע"פ 9094/16 פיראס נעימי נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] (12.04.2018); ע"פ 4833/16 מלקולם ברמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] (05.01.2017); עפ"ג 43534-11-19 (מחוזי מרכז) מדינת ישראל נ' אברן סמואל (פורסם בבנו, 10.02.2020); ת"פ (שלום ב"ש) 51288-08-19 מדינת ישראל נ' דניאל רדצ'ניק (פורסם בבנו, 19.02.2020); ת"פ (שלום טב') 60775-06-19 מדינת ישראל נ' גלב קליקה (פורסם בבנו, 21.11.2019); ת"פ (שלום רמ') 18775-09-18 מדינת ישראל נ' זיאד אבו גאנם (פורסם בבנו, 31.12.2019); ת"פ (שלום אש') 37078-01-18 מדינת ישראל נ' שלי דהן (פורסם בבנו, 02.01.2019).
19. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפניתי למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. ובייחוד הדברים נכונים בכל הנוגע לעבירת הפציעה כשעברין מזוין, שם מצינו לא אחת כי נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לתקופתו, אינו ניתן לריצוי בעבודות שירות. לא יפלא שכך הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע

העבירה, כאשר ברי למשל, כי אין דין פציעה שנגרמת בעקבות הטחת בקבוק זכוכית בפנים כדין דקירה בבטן באמצעות סכין או דקירה באמצעות חפץ חד באחד מאברי הגוף החיוניים; ואין דין פציעה שגרמה לאדמומיות או לחתך עמוק ומדמם כדין פציעה שגרמה לחבלות מדממות רבות או לפגיעות ארוכות טווח והצריכה אשפוזים ממושכים.

21. ברוח הדברים האמורים, אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כך לדוגמא, בהפנותו לפסיקה ברע"פ 5655/13 **טל עמרם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.2014), טען בא כוח המאשימה כי בית משפט השלום בעניין זה קבע מתחם עונש הולם הנע בין 9-24 חודשים מאסר, כאשר בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והשית על הנאשם עונש של 12 חודשים מאסר, תוך שבית משפט העליון קובע כי ענישה זו הינה בתחתית המתחם - ולא היא. עיון בפסיקה זו מעלה, כי בית משפט השלום קבע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם הנע בין 6-12 חודשים מאסר, ואילו בערעור נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין 9-24 חודשים מאסר. עוד יוער, כי במקרה זה המדובר בנסיבות קשות יותר מאלו שלפני, תוך שהנאשם שם שבר בקבוק זכוכית על פניו של המתלונן ולאחר מכן דקר באמצעותו את המתלונן בפניו. עוד אעיר, כי חלקה הגדול של הפסיקה אליה הפנתה ההגנה, כדוגמת רע"פ 4573/11 **אוהד לפידות נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.09.2011); ות"פ (מחוזי ת"א) 40144/03 **מדינת ישראל נ' אבטה אגניו** (פורסם בנבו, 11.11.2003), ניתנו עובר לתיקון 113 לחוק העונשין. בעניין זה יצוין, כי טוב יעשו הצדדים אם יקפידו להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו דבריה של כב' השופטת ג' שלו ברע"פ ג' (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 **יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל**, 12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו).

22. על כל פנים, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים חמורים או מקלים ממנעד הענישה אשר הוצג קודם לכן. הדבר אך טבעי הוא, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] 08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (וראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] 25.06.2013).

23. **כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי לעקרון ההלימה, לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה בהם, לנסיבות שנלוו לביצוע העבירה ולמדיניות הענישה הנוהגת, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין 8 חודשים מאסר, שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין 20 חודשים מאסר בפועל.**

ג. גזירת העונש המתאים לנאשם

24. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.

25. בעניין זה, בראש ובראשונה נתתי דעתי לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. כן נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם שהה פרק זמן לא מבוטל במעצר מאחורי סורג וברית, ותקופה ממושכת נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליכי המעצר אינם עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם, יש להניח שהיה בכך כדי להדגיש עבור הנאשם את הפסול שבמעשיו, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

26. עוד ולקולה, שקלתי את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וייתר את הצורך בהעדת המתלונן. כמו כן התרשמתי כי הגם שבתסקיר שירות המבחן שהוגש

- בעניינו של הנאשם ביום 07.04.2019, עלה כי הנאשם התקשה להתייחס לפגיעות שהסב, וכי הלה אוחד בעמדה קורבנית, הרי שעדיין עולה מתסקיר זה כי הנאשם הביע צער על מעשיו, וכי הוא אינו מעוניין כי הם ישנו.
27. כן נתתי דעתי לפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם אם יושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך, ולכך שהכלא זר לו (וראו בעניין זה, ע"פ ג (מחוזי ב"ש) 64760-02-20 פאוז' נ' מדינת ישראל (20.05.2020)).
28. עוד ובמסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, הן בעת ביצוע העבירה והן כיום. כזכור, הנאשם ביצע את העבירה עת היה כבן 25 בלבד, כיום הנאשם כבן 27 (יליד 1993) ואין חולק שהוא עשוי להשתייך לקבוצת "הבגירים צעירים". ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (ראו והשוו, ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, נד(3) 685 (2000)).
29. כמו כן, לא התעלמתי מנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שהדברים פורטו בתסקירי שירות המבחן, שייתכן כי היה בהן כדי להשפיע, ולו במקצת, על ביצוע העבירה. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את יתר מאפייניו החיוביים של הנאשם, ובכלל זה את העובדה כי הלה אזרח ישראלי ומשולב בשוק העבודה והתעסוקה.
30. בעניין זה נתתי אף דעתי לאמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של הנאשם. וכך, בתסקיר הראשון שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 07.04.2019, התרשם שירות המבחן כי ברקע לביצוע העבירה עומדים חשיפתו של הנאשם לגורמים עברייניים מילדותו, העדר גורמי תמיכה, וקשייו של הנאשם בשליטה עצמית ומיתון תגובותיו במצבי כעס, תוך שקיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו. עם זאת, ולאחר שהנאשם ביטא בפני שירות המבחן רצון לנהל אורח חיים נורמטיבי, תוך שהשירות התרשם כי הנאשם מכיר בנטייתו האלימה, המליץ השירות כי הלה ישתלב בהליך טיפולי ייעודי בתחום האלימות, תוך שהנאשם הביע הסכמתו לכך.
31. וכך, בתסקיר השני שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 14.07.2019, ציין שירות המבחן כי הנאשם הגיע בהתמדה לכלל הפגישות שנקבעו בעניינו בקבוצה הטיפולית (כ-15), תוך שהתרחשו שירות המבחן הנאשם מצוי בהליך הדרגתי, ומתייחס באופן רציני ואחראי להשתתפותו בקבוצה.
32. ואולם, בתסקיר השלישי שהוגש בעניינו של הנאשם, ביום 29.12.2019, דיווח שירות המבחן כי הנאשם נעדר מהקבוצה הטיפולית בשל הליכי מעצר חוזרים ונשנים שננקטו כנגדו בגין חשד לעבירות שונות. בשיחה פרטנית אליה זומן הנאשם בשירות המבחן, התקשה הנאשם לראות בעייתיות בהתנהלותו, ושירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולת נמוכה לערוך התבוננות פנימית ולהפיק תועלת מההליך הקבוצתי, ועל כן הוחלט להפסיק את השתתפותו בקבוצה הטיפולית. כן התרשם שירות המבחן מעליה ברמת הסיכון הנשקפת מהנאשם, ומשכך, לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו, והמליץ להטיל על הנאשם ענישה מוחשית ומרתיעה בדמות מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה והתחייבות.
33. עוד יצוין כי על אף שניתנה לנאשם הזדמנות נוספת להירתם להליך טיפולי (כעולה מתסקיר שירות המבחן מיום 27.02.2020), הנאשם ביטא תחושת עייפות מהמשכונות ההליך הטיפול, ושלל נזקקות טיפולית, תוך ששירות המבחן שב על המלצותיו מתסקירו הקודם.
34. הנה כי כן, ועל אף שהנאשם נרתם בתחילת הדרך להליך הטיפול, הרי שלבסוף הלה לא השכיל לנצל את ההזדמנויות הרבות שניתנו לו וסרב ליטול חלק בהליכים שיקומיים, כך שאותו מוקד בעייתי, קווי אישיותו, ותפיסת עולמו שעמדו ברקע לביצוע העבירה לא אוינו. למרבה הצער, יוצא כי חרף הנזקקות הטיפולית שעלתה בעניינו של הנאשם, הדף הנאשם את היד שהושטה לו על ידי שירות המבחן. משכך, ובהיעדר הליך טיפולי או שיקומי, הרי עודנו מקנן החשש שמא הלה יחזור לעבור עבירות מתחום האלימות, מה שבתורו עלול להוביל לביצוע עבירות נוספות מצדו.
35. כאן יצוין, כי העובדה שהנאשם לא נרתם לטיפול, כשלעצמה, לא בהכרח תביא להחמרה בעונשו, אלא שבוודאי שהוא לא יהיה זכאי לאותה הקלה לה זכאים נאשמים אשר בחרו לשנות את אורחות חייהם, לשתף

- פעולה עם שירות המבחן ולהירתם להליך טיפולי. עם זאת, בשים לב לסירובו של הנאשם להירתם להליך טיפולי, בדגש על כך ששירות המבחן התרשם כי ללא טיפול בתחום האלימות והשליטה בכעסים, הרי שעודנו קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו (ואף ישנה עליה ברמת הסיכון הנשקפת הימנו), הרי שבנסיבות אלה ובהיעדר שיקולי שיקום, מקבלים שיקולי ההרתעה והגמול משנה תוקף. מאידך גיסא, רצונו הכן של הנאשם בתחילת הדרך להתגייס לטיפול ולשקם את חייו, וכן הירתמותו במשך מספר חודשים לטיפול, יזקפו לזכותו לעניין העונש.
36. ויוער, לא נעלם מעיני כי שירות המבחן ציין בתסקירו האחרונים כי הנאשם נעצר מספר פעמים בזמן ניהול תיק זה, בגין חשד לביצוע עבירות שונות. בעניין זה אציין, כי הגם שנקבע זה מכבר כי בית המשפט רשאי לעשות שימוש במידע שסופק לו על ידי שירות המבחן, ובמסגרת זו גם אודות תיקי מעצר שאזכרו בתסקיר שירות המבחן, הרי שעל בית המשפט להיזהר בעשותו שימוש במידע מסוג זה תוך שימת לב למהותו של המידע ולעוצמתו, כאשר ככל שאין בתסקיר מידע מספק אודות תיקי החקירה יש ליתן לקיומם משקל מזערי בלבד (ראו והשוו, רע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל, סג(3) 391 (2009)). הנה כי כן, ומשציין שירות המבחן כי הנאשם נעצר במהלך ניהול תיק זה, בצורה לאקונית וכללית וללא פירוט כדבעי, תוך שכלל לא ברור מה עלה בגורל אותם התיקים, נראה כי אין בידי לתת לעניין זה משקל של ממש בעת גזירת הדין.
37. כללם של דברים, יאמר כי אכן מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר, ונדמה כי הקושי אף גובר מקום בו מדובר בנאשם שמצד אחד, ביצע עבירה חמורה; אך מצד שני, לאורך השנים תפקודו תקין והוא מנהל אורח חיים נורמטיבי. אכן ברגיל, עונשו של מי שהורשע בעבירת אלימות חמורה כמו זו שבה הורשע הנאשם - דינו למאסר ממושך מאחורי סורג ובריח. גם במקרה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מחומרת מעשיו של הנאשם ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלונן. ועדיין, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם; היותו חף מהרשעות קודמות; גילו הצעיר; הודאתו במיוחס לו; המלצת שירות המבחן; וכל יתר מאפייניו החיוביים אשר תוארו בגזר הדין - מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, ולגזור את עונשו, ברף הנמוך (אם כי לא התחתון) של המתחם שנקבע על ידי. לצד אלה, ונוכח חומרת מעשיו של הנאשם, טוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי אותם אלו הבוחרים לפתור סכסוכים בכוח הזרוע ובכלי נשק, והנזקים שנגרמו למתלונן ימצאו את ביטויים בגזר הדין, וזאת בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם.
38. למותר לציין, כי מוגבלויותיו של הנאשם הם אכן מהנתונים שעליהם רשאי, ושלא לומר מחויב, הממונה על עבודות השירות לבסס את חוות דעתו (וראו בעניין זה סעיף 51ב(1)(2) לחוק העונשין). משכך, וכאשר מניעותו של הנאשם לבצע עבודות שירות נובעת מנסיבות התלויות רק בו וברצונו הטוב, ואין המדובר בנסיבות אליהן הוא נקלע על כורחו, דומני כי יש ממש בהערכת הממונה לפיה הלה אינו מתאים להשמה במערך עבודות השירות מהחשש כי הוא עשוי לגלות יכולות תפקוד נמוכות, היעדרויות ואיחורים בהגעה לעבודה בהיותו צורך סמים על בסיס יומיומי (וראו לעניין זה, דבריו של בית המשפט בע"פ 38327-06-10 (מחוזי ים) מרדכי אוקנין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.01.2011), לפיהם: "...שהרי אך מובן הוא, כי נאשם המבקש להמיר מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודת שירות חייב להיות נקי מסמים מכל סוג שהוא" (ההדגשות אינן במקור, נ.ש.מ.) (וכן וראו בעניין זה, ע"פ 779/08 אלי מוסלי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.04.2009); רע"פ 4766/19 מוחמד יחיה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.07.2019); ות"פ (מחוזי חי') 43359-10-18 מדינת ישראל נ' מוחמד בכר (פורסם בנבו, 08.12.2019)). משכך, אין מנוס מלהורות כי עונשו של הנאשם ירוצה מאחורי סורג ובריח.
39. **מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 9 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 6,000 ₪ למתלונן (ע"ת/1).

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה והיתרה תשולם ב- 20 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם עד ליום 20.6.2021.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 10,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות מסוג פשע וזאת למשך שלוש שנים מהיום.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - חולצות של הקורבן, דגימות, ביגוד, מפתחות, כובע של הנאשם, סכין, דוקרן, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו אב תש"פ, 05 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירת אלימות מסוג פשע. הובהר לי כי ככל שאבצע כל עבירת אלימות מסוג פשע במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של 10,000 ₪ במזומן.

החלטה

נרשמה לפניי התחייבות הנאשם כמפורט בגזר הדין.

ניתנה והודעה היום ט"ו אב תש"פ, 05/08/2020 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא

ב"כ הנאשם:

אבקש לעכב ביצוע עונש המאסר לצורך שקילת הגשת ערעור.

באת כח המאשימה:

אנו מתנגדים לאור העובדה שלא תמיד הנאשם טרח להתייצב לדיונים. נסכים לעיכוב ביצוע למשך 45 יום, קרי עד ליום 21.9.2020, עם הפקדה גבוהה ערביות גבוהות וכן צו עיכוב יציאה מן הארץ.

החלטה

בהסכמת המאשימה, הריני מורה על עיכוב ביצוע גזר הדין עד ליום 21.9.2020.

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 21.9.2020 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

יובהר, כי עיכוב הביצוע ניתן בכפוף לתנאים הבאים:

1. הפקדה במזומן בסך 3,000 ₪.
2. הצהרה על התחייבות עצמית לריצוי המאסר במועדו, ע"ס 10,000 ₪.
3. צו עיכוב יציאה מן הארץ.

ניתנה והודעה היום ט"ו אב תש"פ, 05/08/2020 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא

הנאשם:

אני מתחייב להתייצב לריצוי עונשי במועד שנקבע על ידי ביהמ"ש.

ידוע לי כי ככל שאפר את התנאי ולא אתייצב לריצוי עונשי, אזי ביהמ"ש יוכל להשית עלי סך של 10,000 ₪.

אין לי דרכון להפקדה.

החלטה

נרשמה לפניי התחייבות הנאשם להתייצב לריצוי עונשו.

ניתנה והודעה היום ט"ו אב תש"פ, 05/08/2020 במעמד הנוכחים.

**נגה שמואלי - מאיר, שופטת
סגנית נשיא**

ב"כ הנאשם:

אני מבקש גם עיכוב ביצוע עונש הפיצוי.

לנאשם אין כסף לשלם. אבקש להשתמש בסכום שהופקד במ"ת לצורך עיכוב הביצוע. אם ממילא המצב מאפשר לנו להגיש ערעור ואם ממילא הפיצוי יעמוד לטובת המתלונן ביום 21.9.20 אז מדוע להכביד עליו בתשלום כאשר ממילא הוא ביקש לשלם את הפיצוי בעוד 10 חודשים.

באת כח המאשימה:

אין התנגדות לדחיית הפיצוי.

מתנגדת. לא תמיד הנאשם מתייצב לדיונים, כמו גם ביום 20.7.20 וביהמ"ש אף הורה על הוצאת צו הבאה. לאור זאת ובשים לב שכרגע ניתן גז"ד הכולל רכיב של מאסר בפועל, אנו נעתור שביהמ"ש יותיר את ההפקדה. אנחנו ביקשנו הפקדות גבוהות.

הנאשם:

אני יכול להביא היום סכום של 1,000 ₪.

החלטה

בהמשך להחלטתי הקודמת, ניתן בזאת עיכוב ביצוע רכיב הפיצוי בגזר הדין עד ליום 21.9.2020, כמבוקש.

משהנאשם הצהיר בפני כי יש ביכולתו להפקיד סך של 1,000 ₪ בלבד, הריני מורה כי עיכוב הביצוע יהא בכפוף לתנאים הבאים:

1. הפקדת סך של 1,000 ₪. ניתנת בזאת אורכה להפקדה עד מחר, 6.8.2020 בשעה 10.30.
2. הצהרה על התחייבות עצמית לריצוי המאסר במועדו, ע"ס 10,000 ₪.
3. צו עיכוב יציאה מן הארץ.

**ניתנה והודעה היום ט"ו אב תש"פ,
05/08/2020 במעמד הנוכחים.
נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא**

הוקלד ע"י לירז ביטון.